

Sygn. akt XVII AmE 31/06

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 grudnia 2006r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

W składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: asystent sędziego Adam Zaborski

po rozpoznaniu w dniu 4 grudnia 2006r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania S w W:

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o zatwierdzenie taryfy dla energii elektrycznej

na skutek odwołania powoda od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z

dnia 12 stycznia 2006 roku Nr DTA-4211-157(9)/2005/2720/VII/EB

oddala odwołanie

SSO Bogdan Gierzyński

Uzasadnienie:

Decyzją z dnia 12 stycznia 2006 r. pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił zatwierdzenia przedstawionej przez powoda - przedsiębiorstwo energetyczne S w W taryfy dla energii elektrycznej.

Swoje rozstrzygnięcia pozwany oparł na ustaleniu, że pozwany:

- I. zawiążył kwotę kosztów uzasadnionych - amortyzacji, nakładów inwestycyjnych, wartości regulacyjnej aktywów, zwrotu z kapitału i podatków od majątku sieciowego. Zdaniem pozwanego, zgodnie z wytycznymi w za-

kresie ustalania taryf na 2006 rok, dla przedsiębiorstw funkcjonujących z taryfą jednoroczną wartość amortyzacji należało ustalić przyjmując za podstawę amortyzację wykonaną za 2004 rok, wynosząca 71 224 tys. zł. W ocenie Prezesa URE pozwany bezzasadnie oczekując kontynuacji taryfy wieloletniej, żąda przyjęcia za podstawę ustalania kwoty amortyzacji wartości wynikającej z projekcji taryfy wieloletniej - na ostatni rok okresu tj. 101 975 tys. zł.

We wniosku taryfowym powód dokonał także indeksacji wielkości modelowych nakładów inwestycyjnych wynoszącej 99.800 tys. zł w cenach stałych 2001 r. wskaźnikami „modelowymi” inflacji zaplanowanymi do taryfy wieloletniej, zatwierdzonej w 2002 r. Zdaniem Prezesa URE obecnie wskaźniki te są już znane i zastosowanie innych niż faktyczne i opublikowane nie znajduje żadne uzasadnienia oraz skutkuje ustaleniem kwoty nakładów inwestycyjnych w cenach bieżących 2006 r. na poziomie zawyżonym o ok. 9 mln. zł.

Określając wartość netto majątku (WRA) powód przyjął za podstawę wartość majątku na dzień 31 grudnia 2001 r., podczas gdy według metodologii stosowanej przez pozwanego należało przyjąć za podstawę dla ustalenia WRA na 2006 r. Wprawdzie Prezes URE uwzględnił to, jednak w jego ocenie, kwota przyjęta w projekcji taryfy wieloletniej nie znajduje potwierdzenia w sprawozdawczości z działalności energetycznej. Zgodnie zaś ze sprawozdaniem dla celów statystyki publicznej o stanie urządzeń elektrycznych za 2001 r. całkowita wartość netto majątku dystrybucyjnego wynosi 829 025,5 tys. zł. Przyjmując, iż wartość majątku dla działalności w zakresie obrotu wynosi kilkanaście milionów, w ocenie pozwanego, powód zawyżył wartość majątku w projekcji taryfy wieloletniej, uzyskując w ten sposób nieuzasadnione przychody w okresie 2002 - 2005 na poziomie ok. 9 mln zł. W następstwie błędnych założeń, zdaniem Prezesa URE powstała rozbieżność w zakresie przychodu regulowanego dla dys-

trybucji, tj. kwota zwrotu z kapitału oraz podatków od sieci - łącznie ok. 2 mln zł. Powód bezzasadnie, zdaniem pozwanego, nie zweryfikował przychodu z działalności w zakresie w dystrybucji o wielkość ok. 500 tys. zł, uwzględnioną w taryfie jako koszt cyt. „za wykorzystanie urządzeń w EW S.A. - Przepompowni P . - 42 413 zł/miesiąc” , który z dniem 3 stycznia 2006 r. przestał być ponoszony na rzecz tego podmiotu, w związku z upływem okresu wypowiedzenia stosownej umowy.

- II. zaniżył wielkości sprzedaży i dostawy energii. W szczególności zastrzeżenia pozwanego budziły grupy A22 i C23, dla których powód zdecydowało się przedstawić wyjaśnienia i symulacje płatności poszczególnych odbiorców w tych grupach za lata 2004 - 2006 wniosek o zatwierdzenie taryfy S S.A. w tym zakresie jest wewnętrznie sprzeczny, gdyż udział opłat stałych w symulacjach płatności w grupie A22, której jest tylko jeden odbiorca, zaplanowany został na poziomie 17,3 %, podczas gdy w załączniku nr 8, ten sam wskaźnik wynosi 61,6 %. Równocześnie, planowane przez pozwanego na 2006 r. roczne zużycie energii w tej grupie taryfowej wyniesie 26.718 MWh, podczas gdy w załącznikach nr 5, 7a, 8 zaplanowano sprzedaż dla tego odbiorcy na poziomie 3.486 MWh. Analogicznie dla grupy taryfowej C23, w której dla 14 odbiorców udział opłat stałych kształtuje się w przedziale od 17,64 % do 37, 19 %, w zał. nr 8 wskazano na średni dla całej grupy udział opłat stałych na poziomie 38,92 %. Równocześnie, symulacje płatności w tej grupie wskazują na planowane roczne zużycie energii w wysokości 1.996,2 MWh, podczas gdy w zał. nr 5, 7a, 8 zaplanowano sprzedaż dla tej grupy taryfowej na poziomie 958 MWh. Oznacza to, że ponad dwukrotnie zaniżono sprzedaż i dostawę energii elektrycznej do kalkulacji cen i stawek opłat zaproponowanych w tej grupie taryfowej.
- III. zawarł we wniosku wiele nieścisłości i sprzeczności. Zastrzeżenia pozwanego wzbudzało nieprawidłowe wypełnienie arkuszy 7a (danych o od-

biorcach), które nie zawierało rozróżnienia mocy umownych od kalkulacyjnych, bowiem moc kalkulacyjna powinna uwzględniać współczynniki korygujące (stosownie do objaśnień pod tabelą załącznika nr 7a). Sprzecznych wyjaśnień powód udzielał także w zakresie kalkulowania kosztów obowiązkowego zakupu energii ze źródeł skojarzonych. W piśmie z dnia 21 listopada 2005 r. S SA poinformował o zakończeniu kontraktacji energii elektrycznej wytwarzanej w skojarzeniu z wytwarzaniem ciepła, zaś na wezwanie z dnia 12 grudnia 2005 r., stwierdził, że „Umowa na zakup energii skojarzonej na 2005 rok jest w trakcie podpisywania. W związku z tym nie możemy w chwili obecnej dostarczyć jej kopii.”.

- IV. stosując zabieg proceduralny dąży do uzyskania dodatkowej, nieuzasadnionej korzyści kosztem odbiorców. Wyrażona w piśmie powoda z dnia 4 stycznia 2006 r. chęć podzielenia taryfy na część dotyczącą obrotu i część dotyczącą dystrybucji oraz wniosek o wydanie decyzji częściowej, zatwierdzającej taryfę w części dotyczącej obrotu, stanowi, w ocenie pozwanego, potwierdzenie, że powód dąży do odniesienia nieuzasadnionych korzyści a tym samym do działania na niekorzyść odbiorców, bowiem tym sposobem chciałby uzyskać akceptację wzrostu cen dla działalności w zakresie obrotu o 1,21 % i stosować dotychczasowe stawki opłat dla działalności w zakresie dystrybucji zawyżone o 2,5 %.

Od powyższej decyzji powód wniósł odwołanie wnosząc o jej zmianę i zatwierdzenie taryfy zgodnie z wnioskiem z dnia 22 grudnia 2005r. oraz wydanie wyroku wstępnego na podstawie art. 318 k.p.c. stwierdzającego co do zasady i uznanie jako kosztu uzasadnionego wartości planowanej amortyzacji na rok 2006 zamiast wartości amortyzacji z roku poprzedzającego wniosek o zatwierdzenie taryfy, czyli w przedmiotowej sprawie roku 2004, którą przyjął pozwany.

Alternatywnie powód wniósł o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności, z uwagi na fakt, iż każdy dzień działalności na podstawie

dotychczasowej taryfy, która nie pokrywa kosztów uzasadnionych i naraża powoda na szkodę i znacznie utrudnia wykonanie wyroku z uwagi na trwające każdego dnia dostawy energii elektrycznej po zaniżonej cenie,

W razie nie uwzględnienia tego wniosku skarżący wniósł o wydanie wyroku częściowego w zakresie zatwierdzenia taryfy na obrót energią elektryczną w zakresie wnioskowanym w piśmie z dnia 4 stycznia 2006 r. i wydanie wyroku wstępnego, stwierdzającego co do zasady uznanie jako kosztu uzasadnionego wartości planowanej amortyzacji na rok 2006 zamiast wartości amortyzacji z roku poprzedzającego wniosek o zatwierdzenie taryfy, tj. roku 2004, ewentualnie o wydanie wyroku częściowego w zakresie zatwierdzenia taryfy na obrót energią elektryczną powoda w zakresie wnioskowanym w piśmie z dnia 4 stycznia 2006 r. oraz uchylenie Decyzji w jej pozostałej części a w razie nie uwzględnienia i tego wniosku wniósł o uchylenie zaskarżonej Decyzji i przekazanie sprawy pozwanemu do ponownego rozpatrzenia.

Skarżący zarzucił naruszenie:

a. art. 45 ust. 1 w związku z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1054, z późn. zm.), w związku z § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz. U. Nr 105, poz. 1114), poprzez jego błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do nieuwzględniania przez pozwanego kosztów uzasadnionych działalności gospodarczej powoda. w zakresie dystrybucji energii elektrycznej oraz obrotu energią elektryczną prowadzące w konsekwencji do odmowy zatwierdzenia przedstawionej przez powoda taryfy,

b. art. 1 ust. 2 Prawa Energetycznego w związku z art. 23 ust. 1 i ust. 2 w związku z pkt (18) Preambuły dyrektywy 2003/541WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE, poprzez

naruszenie wyrażonego w niej obowiązku organów regulacyjnych państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej do zapewnienia nie dyskryminujących taryf dystrybucyjnych w wysokości odzwierciedlającej koszty przedsiębiorstwa energetycznego prowadzące do bezzasadnej odmowy zatwierdzenia taryfy przedstawionej przez powoda,

c. art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807), art. 2 i 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez bezprawne ograniczenie przez Pozwanego swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez Powoda polegające na bezprawnej ingerencji Pozwanego w działalność przedsiębiorcy uniemożliwiające prowadzenie racjonalnej i planowej działalności gospodarczej,

d. art. 6, 7, 8 i 77 oraz 79 k.p.a. poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy oraz przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów prowadzące do dowolnej, nieprawidłowej i niezgodnej z ustawą Prawe energetyczne oceny wniosku powoda o zatwierdzenie taryfy,

e. art. 10 k.p.a. poprzez uniemożliwienie powodowi wypowiedzenia się co do całości materiału zgromadzonego w sprawie, odniesienia się do wezwań pozwanego dotyczących treści przedstawionej taryfy powoda i wydanie decyzji odmawiającej zatwierdzenia taryfy, pomimo braku przesłanek określonych w ust. 2 przedmiotowego przepisu,

f. art. 9 i 11 k.p.a. poprzez zaniechanie wyczerpującego informowania powoda o wszystkich okolicznościach faktycznych i prawnych, które mogą mieć wpływ na ustalenie praw i obowiązków powoda prowadzące do bezpodstawnego uznania za nieścisle i niewiarygodne informacji przekazanych przez powoda, dotyczących planowanej sprzedaży oraz kosztów obowiązkowego zakupu energii elektrycznej ze źródeł skojarzonych z ciepłem, pomimo iż wykazane przez pozwanego, rzekome nieprawidłowości wynikały jedynie z nieistotnych niejednoznaczności brzmienia wyjaśnień pozwanego.

g. art. 104 ust. 2 k.p.a. w związku z art. 47 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne poprzez:

- ich błędną wykładnię i zastosowanie prowadzące do odmowy zatwierdzenia taryfy w zakresie obrotu energią elektryczną zgodnie z wnioskiem z dnia 4 stycznia 2006 r., pomimo istnienia oczywistych przesłanek do rozstrzygnięcia w tym zakresie,
- sprzeczność dokonanych ustaleń z zebrany w sprawie materiałem prowadzącym do błędnego przyjęcia, że Powód: zawyżył we wniosku o zatwierdzenie taryfy na energię elektryczną kwotę kosztów uzasadnionych, oraz zaniżył wielkości sprzedaży i dostawy energii elektrycznej,

Ponadto powód wniósł o zasądzenia od pozwanego na jego rzecz kosztów postępowania według norm prawem przepisanych.

Pozwany wniósł o oddalenie odwołania podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej Decyzji.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie powoda jest wprawdzie częściowo zasadne, jednak nie ma to znaczenia dla trafności rozstrzygnięcia. Okolicznością bezsporną jest to, że powód sporządził taryfę uwzględniając w niej amortyzację, także na podstawie inwestycji zrealizowanych w 2005 r., co skutkowało wyższą kwotą planowanej w 2006 r. amortyzacji oraz Wartością Regulacyjną Aktywów (WRA).

Stosownie do treści § 11 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną (Dz.U. Nr 105, poz.1114), koszty, o których mowa w § 10 ust. 1 pkt 1, ustala się zgodnie z art. 44 i 45 ustawy w sposób umożliwiający ustalenie kosztów stałych i kosztów zmiennych planowanych przez przedsiębiorstwo energetyczne dla poszczególnych rodzajów działalności gospodarczej, z uwzględnieniem źródeł tych kosztów. Podstawą oceny powyższych kosztów są planowane wielkości

ustalone dla pierwszego roku okresu regulacji planowane wielkości, w tym ilość sprzedanej energii elektrycznej i wielkość mocy umownej, koszty poniesione w roku kalendarzowym poprzedzającym pierwszy rok okresu regulacji określone na podstawie sprawozdania finansowego, zbadanego zgodnie z przepisami o rachunkowości.

Oznacza to, że podstawą dla przyjęcia amortyzacji dla taryfy przedstawionej do zatwierdzenia w 2005 r. były koszty poniesione w roku 2004 określone na podstawie sprawozdania finansowego, zbadanego zgodnie z przepisami o rachunkowości. Przepis ten wyklucza jednoznacznie przyjmowanie za podstawę planowania kosztów ponoszonych w innych okresach lub nie objętych sprawozdaniem zbadanym zgodnie z przepisami o rachunkowości.

W ocenie Sądu, brak jest także podstaw do waloryzowania nakładów inwestycyjnych zaplanowanych na 2006 r. w oparciu o modelowy wskaźnik RPI, zawarty w planie rozwoju. Nakłady inwestycyjne planowane w danym roku taryfowym powinny w możliwie największym stopniu odpowiadać nakładom faktycznym. Skoro zatem, w wieloletnim planie rozwoju i taryfie wieloletniej przyjęto modelowy wskaźnik inflacji za lata 2002-2005 wyższy od rzeczywistego, przy tworzeniu taryfy należało dokonać w tym zakresie korekty. Należy przy tym podkreślić, że gdyby wskaźnik modelowy RPI okazał się niższy od rzeczywistego, to opieranie się na nim przy tworzeniu taryfy uniemożliwiłoby pokrycie w pełni kosztów planowanych inwestycji, a więc taryfa tak skonstruowana nie pokrywałaby kosztów uzasadnionych.

Zarzut błędnej wykładni art. 45 ust. 1 w związku z art. 47 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (tekst jednolity: Dz. U. z 2003 r., Nr 153, poz. 1054, z późn. zm.), w związku z § 10 i § 11 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, należy uznać za chybiony.

W konsekwencji należy uznać, że Prezes URE trafnie ustalił, że powód zawyżył kwotę kosztów uzasadnionych poprzez zawyżenia amortyzacji istniejącego majątku, Wartości Regulacyjnej Aktywów oraz wysokości planowanych nakładów inwestycyjnych.

Stosownie do treści art.47 ust. 2 ustawy z dnia 10.04.1997 r. Prawo energetyczne (t jedn. Dz. U. z 2006 Nr 89, poz.625), Prezes URE zatwierdza taryfę bądź odmawia jej zatwierdzenia w przypadku stwierdzenia niezgodności taryfy z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46. Niezgodność taryfy z zasadami i przepisami § 11 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną stanowi zatem podstawę do odmowy zatwierdzenia taryfy.

Za bezzasadne należy też uznać zarzuty naruszenia art. 1 ust. 2 Prawa Energetycznego w związku z art. 23 ust. 1 i ust. 2 w związku z pkt (18) Preambuły dyrektywy 2003/541WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 czerwca 2003 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 96/92/WE („Dyrektywa Energetyczna”), poprzez naruszenie wyrażonego w niej obowiązku organów regulacyjnych państw członkowskich Wspólnoty Europejskiej do zapewnienia nie dyskryminujących taryf dystrybucyjnych w wysokości odzwierciedlającej koszty przedsiębiorstwa energetycznego oraz art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807), art. 2 i 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przez bezprawne ograniczenie przez Pozwanego swobody prowadzenia działalności gospodarczej przez Powoda polegające na bezprawnej ingerencji Pozwanego w działalność przedsiębiorcy uniemożliwiającej prowadzenie racjonalnej i planowej działalności gospodarczej.

Celem ustawy Prawo energetyczne jest tworzenie warunków do zrównoważonego rozwoju kraju, zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego, oszczędnego i racjonalnego użytkowania paliw i energii, rozwoju konkurencji,

przeciwdziałania negatywnym skutkom naturalnych monopolii, uwzględniania wymogów ochrony środowiska, zobowiązań wynikających z umów międzynarodowych oraz równoważenia interesów przedsiębiorstw energetycznych i odbiorców paliw i energii. Oznacza to w szczególności dążenie do odzwierciedlenia środkami regulacyjnymi zjawisk, które na wolnym rynku wywołuje zjawisko konkurencji. W przypadku taryf, jest to działanie „niewidzialnej ręki rynku” prowadzącej do równowagi rynkowej i utrzymywania cen na poziomie optymalnym, równoważącym popyt z podażą.

Nie jest zatem działaniem przypadkowym, że ustawodawca wprowadza regulację wszędzie tam, gdzie z istoty rzeczy konkurencja nie istnieje lub jest w istotny sposób zakłócona. Wskazuje na to jednoznacznie norma art. 49 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, zgodnie z którą Prezes URE może zwolnić przedsiębiorstwo energetyczne z obowiązku przedkładania taryf do zatwierdzenia, jeżeli stwierdzi, że działa ono w warunkach konkurencji, albo cofnąć udzielone zwolnienie w przypadku ustania warunków uzasadniających zwolnienie. Taryfy nie podlegają zatem regulacji gdy przedsiębiorstwo energetyczne działa w warunkach konkurencji, a więc gdy wysokość cen polega regulowaniu poprzez rynek.

Zdaniem Sądu, w warunkach konkurencji nie jest możliwe zawieranie w cenie wszystkich kosztów, nawet jeśli są one realnie ponoszone. Nadmiernemu wzrostowi cen przeciwdziałają w takich sytuacjach: bariera popytu i działanie konkurentów. Jest zatem wątpliwym, czy możliwe byłoby w warunkach konkurencji przeniesienie do ceny gwałtownego wzrostu amortyzacji wynikającego z poniesienia w krótkim czasie wysokich nakładów inwestycyjnych. Odzwierciedleniem tego jest norma § 11 rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, która odwołuje się do zweryfikowanych zgodnie z przepisami o rachunkowości kosztów uzasadnionych poniesionych w roku kalendarzowym poprzedzającym

pierwszy rok okresu regulacji. Przyjęte rozwiązanie prawne ma na celu stymulowanie harmonijnego i zrównoważonego prowadzenia działalności inwestycyjnej. Skokowy wzrost inwestycji, w tej sytuacji, umożliwia ich amortyzowanie w dłuższym okresie czasu, co odzwierciedla zjawisko rynkowe.

Podkreślić też należy, że przepisy regulacyjne, w tym ustawy Prawo energetyczne i rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń w obrocie energią elektryczną, należy w świetle przedstawionych wyżej argumentów, traktować jako element otoczenia ekonomicznego w którym działa przedsiębiorstwo energetyczne (analogicznie jak warunki panujące na rynku konkurencyjnym). Skutków działania przedsiębiorcy wbrew warunkom otoczenia nie można traktować jako dyskryminacji, zwłaszcza, że zasady tworzenia taryf są jednakowe dla wszystkich przedsiębiorców i wcześniej znane.

Zważyć ponadto należało, że ani art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. Nr 173, poz. 1807), art. 22 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej nie wprowadzają zasady bezwzględnej i nie podlegającej ograniczeniu wolności gospodarczej. Przeciwnie obydwie normy wyraźnie możliwość taką, ze względu na ważny interes publiczny i we właściwej formie, dopuszczają. Norma art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej do kwestii tej się nie odnosi, a jej powoływanie bez zakwestionowania konstytucyjności np. przepisów ustawy Prawo energetyczne jest pozbawione sensu.

W ocenie Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów trafny jest zarzut naruszenia art. 7, 8 i 77 k.p.a. W szczególności pozwany nie wyjaśnił wszystkich okoliczności dotyczących przyjętej przez powoda wielkości sprzedaży i dostawy energii, a także kosztów związanych z Rozdzielnią „P”. Za niedopuszczalne należy uznać poprzestanie na stwierdzeniu, że wniosek powoda zawiera „wiele nieścisłości i sprzeczności”. Podjęcie wszelkich działań dla wyjaśnienia wątpliwości należy do obowiązku organu administracji, zwłaszcza jeśli

wątpliwości te dotyczą informacji dostarczanych Prezesowi URE przez przedsiębiorstwo energetyczne w formalnych dokumentach sprawozdawczych. W takim bowiem przypadku, Prezes URE powinien dodatkowo ustalić, czy doszło do przekazania informacji nieprawdziwych i czy było to skutkiem świadomego działania lub niedbalstwa. Powinien ponadto rozważyć czy nie zachodzą przesłanki do nałożenia jednej z kar przewidzianych w art. 56 ustawy Prawo energetyczne.

Sąd podziela stanowisko skarżącego, że bez większego trudu można było wyjaśnić wątpliwości co do planowanej w poszczególnych grupach taryfowych wielkości sprzedaży oraz kosztów związanych z Rozdzielnią „P”. W odniesieniu do tej ostatniej kwestii, należy zauważyć, że brak w toku postępowania zawartych umów cywilnoprawnych z osobami trzecimi mających związek z prowadzoną działalnością energetyczną nie wyklucza możliwości uwzględnienia w taryfie uzasadnionych kosztów z tego tytułu. Stanowisko pozwanego jest w tym przypadku, tym bardziej nie uzasadnione, że perspektywa wykorzystywania przez powoda w 2006 Rozdzielni „P” nie budziła zastrzeżeń, a zatem należało zakładać, że powód poniesie z tego tytułu jakieś koszty, porównywalne z dotychczasowymi.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia art. 6 i 104 ust. 2 k.p.a. w zw. z art. 47 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne, zważyć należało, że stosownie do art. 47 ust. 1 i 2 w zw. z art. 45 i art. 3 pkt 17 ustawy Prawo energetyczne, przedsiębiorstwa energetyczne sporządzają taryfy i przedstawiają do zatwierdzenia taryfy jako zbiór cen i stawek opłat oraz warunków ich stosowania. Oznacza to, że zatwierdzeniu nie podlegają poszczególne ceny i stawki, czy warunki ich stosowania, ale ich całokształt. Jest to oczywiste w świetle zasad wyrażonych w art. 46 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, że tylko ocena taryfy jako całości, umożliwia stwierdzenie, czy zapewnia ona równoprawne traktowanie odbiorców, eliminowanie subsydiowania skrośnego oraz przejrzystość cen i stawek opłat.

W powyższym kontekście, zdaniem Sądu, nie może być wątpliwości, że art.47 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne zawiera zamknięty katalog rozstrzygnięć Prezesa URE przy rozpoznawaniu wniosku o zatwierdzenie taryfy. Zgodnie z tym przepisem Prezes URE może wyłącznie zatwierdzić taryfę w całości lub w całości odmówić jej zatwierdzenia. Zauważyć przy tym należy, że art. 47 ust. 2 ustawy Prawo energetyczne jest normą szczególną wobec art. 104 ust. 2 k.p.a.. zauważyć też należy, że treść zaskarżonej Decyzji mieści się w granicach określonych art. 47 ustawy Prawo energetyczne, co czyni zarzut naruszenia w tym zakresie art. 6 k.p.a. bezpodstawnym.

W świetle powyższego, należy uznać, że Prezes URE nie jest uprawniony do wydawania w sprawach o zatwierdzenie taryfy innych decyzji niż zatwierdzającą taryfę w całości lub odmawiającą w całości jej zatwierdzenia. Również przepis art.47⁵³ k.p.c. zawiera zamknięty katalog rozstrzygnięć sądu ochrony konkurencji w sprawach z zakresu regulacji energetyki i zgodnie z tą normą może wyłącznie: oddalić odwołanie, uchylić zaskarżoną decyzję w całości lub w części, zmienić zaskarżoną decyzję w całości lub w części. W tym ostatnim przypadku, zmiana decyzji może się odbywać wyłącznie w zakresie takim, w jakim dopuszczalne jest rozstrzygnięcie Prezesa URE. Z tego też względu, również sąd ochrony konkurencji i konsumentów nie jest uprawniony do zmiany decyzji Prezesa URE poprzez zatwierdzenie taryfy w części.

Z przedstawionych wyżej względów, ani sąd, ani Prezes URE nie są uprawnieni do wydawania, w sprawach o zatwierdzenie taryfy, rozstrzygnięć określających szczegółowe zasady tworzenia taryfy.

Za bezpodstawne należy uznać zarzuty naruszenia art.9, 10 , 11 i 79 k.p.a., gdyż pozwany w trakcie postępowania kilkakrotnie wskazywał, że jego zastrzeżenia budzą: kwota planowanej w 2006 r. amortyzacji, Wartość Regulacyjna Aktywów (WRA) oraz wysokości planowanych nakładów inwestycyjnych. Powód nie sprecyzował w swoim odwołaniu, kiedy i w jakim zakresie pozwany odmówił mu wyjaśnień lub uniemożliwił wzięcie czynnego udziału w

postępowaniu lub zapoznanie się z zebranymi materiałami i dowodami (np. w całości złożonymi przez powoda). W niniejszej sprawie nie był też przeprowadzany dowód ze świadków, biegłych lub oględzin, co czyniłoby zasadnym powoływanie zarzutu naruszenia art. 79 k.p.a.

Ponieważ w rozpoznawanej sprawie, podstawa odmowy zatwierdzenia taryfy jest jej niezgodność z zasadami i przepisami, o których mowa w art. 44-46 ustawy Prawo energetyczne, a rozbieżność pomiędzy stronami dotyczy w tym zakresie zasady wynikającej interpretacji prawa, w ocenie Sądu, nie zachodzi potrzeba uzyskania wiadomości specjalnych. Tego też względu wnioski powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie taryfikacji i kalkulacji kosztów przedsiębiorstw energetycznych zajmujących się dystrybucją energii elektrycznej oraz świadka Marka D na okoliczność prawidłowości kalkulacji taryfy przedstawionej przez Powoda do zatwierdzenia przez Pozwanego we wniosku z dnia 22 grudnia 2005 oraz dopuszczenie wszelkich innych dowodów powołanych w niniejszym odwołaniu, należało oddalić jako nie mający znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Z tych względów odwołanie należało oddalić jako bezzasadne (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu (art.98 k.p.c.).

SSO Bogdan Gierzyński
Za zgodność z oryginałem
Świadczy
SEKRETARZ SĄDU